

PROSTOR

ZIMA 2024

Za námi je první půlrok školy

První půlrok školy už je za námi a jaro se nezdáritelně blíží... Naše ZUŠ se může opět pochlubit celou řadou pěkných akcí pro veřejnost. Na poslední straně tohoto vydání přinášíme fotoreportáž z tradičního masopustního průvodu, který se konal počátkem měsíce února a přilákal desítky přihlížejících. V neposlední řadě bychom chtěli také připomenout, že se letos řada žáků hlásí na umělecké školy. Některé z nich vám v dalším vydání představíme. Tak hezké počtení.

Z literární tvorby našich žáků

Ztratila jsem se v horách

Byla jsem lyžovat se svými přáteli, když v tom se zvedl silný víchr. Sníh se mi hrnul do očí a já neviděla na krok. Zkoušela jsem volat, jestli mě někdo neslyší, ale i já sama jsem přes vítr sotva slyšela svůj hlas. Po chvíli jsem to vzdala, protože mi začaly zamrzat koutky úst. Lehla jsem si do sněhu a schoulila se do klubíčka, abych alespoň trochu zabránila promrznutí těla. Stejně bych se v tomto víchru nedokázala pohybovat, a tak bude lepší, když počkám, až to všechno ustane.

Nevím, jak dlouhá chvíle uběhla, ale nakonec jsem uslyšela, jak se vítr uklidňuje. Pomalu jsem vstala a pokusila se uvést do chodu - mé skoro chladem nepohyblivé tělo. Vydechla jsem, rozhlédla se kolem sebe - a všimla si, že mí přátelé zmizeli. Všude, kam jsem dohlédla, se rozléhala krajina pokrytá bílým sněhem, kterou jen tu a tam oživovalo pár vysokých smrků a borovic.

„Haló? Haló!“ Z mých úst vycházela pára, když jsem se pokoušela volat svým zimou chraptícím hlasem. Rozhodla jsem se, že na lyžích dojedu k nejbližšímu přístřešku a požádám o pomoc a o to, abych si mohla zavolat. Jsem náhle sama, uprostřed vysokých hor bez lidí a nemám moc na výběr. Pokusila se pohnout svými lyžemi, ovšem v té zimě během čekání přimrzly ke sněhu a já je odtamtud nemohla dostat. Super, takže teď půjdu pěšky několik desítek kilometrů. „Úžasně“, ironizovala jsem si svou situaci v duchu. Sundala jsem si lyže a pomalým krokem jsem se vydala dolů z kopce. S těžkými botami na lyžování se blbě chodí, ovšem je to lepší, než v tak

velkém množství sněhu chodit naboso. Mám na sobě tak čtyři vrstvy oblečení, ale i přesto to v tomhle mrazu není dostačující. Pomaloučku sestupuji dál do údolí. Podle slunce, které se sklání k obzoru, poznávám, že je pozdní odpoledne. Snad se do večera stihnu vrátit. Stejně nerozumím tomu, proč mě tu mí přátelé ponechali bez povšimnutí? Proč mi nikdo nepomohl? Co je mohlo natolik ovlivnit, aby mě tam nechali? Jak je tak znám, nevykašlali by se na mě, a tudíž předpokládám, že se během toho strašného větru neudrželi na lyžích a ten je strhnul dolů z hory. Budu doufat, že se jim nic nestalo, nejsou zranění a skončili někde níž, třeba v lese, že už taky vyrazili pro pomoc do nížin.

Nevím, jak dlouho jdu, ale cítím, jak mi umrzají konečky prstů. Rukavice jsem si sebou samozřejmě vzala, ale všechny ostatní osobní věci jsme dali do jednoho batohu, který nosil kamarád Jeroným. Vzali jsme taky pouze jeden telefon, a to ten Jeronýmův. V tom batohu jsou všechny naše peníze, náhradní teplé věci, flaška vody a brambůrky s paprikovou příchutí. Při myšlence na jídlo mi bolestivě zakručelo v břiše. Povzdechnu si. Při neustálém pohybu ve vysokém sněhu, jsem cítila, jak s každým náročným krokem víc a více roste má únava. Opřela jsem se o strom a na chvíli si dovolila zavřít oči. Chvíli jsem pomalu a hluboce dýchala a snažila se uklidnit své splašené myšlenky. Otevřela jsem oči a znovu se rozhlédla okolo sebe. A ve vteřině se všechn můj optimismus rozplynul jako ranní mlha. Ve sněhu jsem totiž spatřila stopy krve.

Pokračování na 2. straně

Ztratila jsem se v horách

Dokončení

Menší i větší krůpěje krve mne postupně dovedly až k menšímu porostu jehličnatých stromů. Skoro paralyzovaná jsem je sledovala. Přitom jsem vnitřně doufala, že to je jenom zajíc, který se poranil a který zřejmě v tom lese umřel... Nebo to taky mohlo být jiné zvíře, utěšuju se... Srdce se mi propadlo do žaludku, když jsem vešla mezi stromy a... a...

... a spatřila jsem svoje kamarády mrtvé! Jejich těla byla roztrhaná na kusy. Jeroným a jeho snoubenka, moji skvělí přátelé, bez života leželi ve sněhu, který jejich krev zbarvila do ruda. Spousta vlčích stop kolem jasně svědčila o tom, kdo byl pachatelem.

„To není možné! To se mi určitě jen zdá...!“ Chtělo se mi křičet a přitom se mi udělalo nevoľno. Opřela jsem se rukou o nedaleký strom a vyzvracela se hned vedle jejich těl. Potom jsem se rozplakala. Venku ale byla taková zima, že se v podstatě hned mé slzy proměnily v led. Rychle jsem zmrzlé slzy setřela ze svých chladem bolavých tváří a raději jsem od těl odvrátila zrak. V tom jsem si všimla Jeronýmova batohu ležícího opodál jeho mrtvého těla. *Díkybohu.* Hrůzu z toho, co se stalo a žal nad ztrátou přátel teď překonal vlastní pud sebezáchovy. Promrzlými prsty jsem nahmatala zip, otevřela batoh a prozkoumala ho. Polovina vody již byla vypitá, brambůrky rozmačkané, ale neotevřené. Na dně se povalovalo našich společných pár euro, ale bankovky byly totálně promočené. Stejně jako telefon. Telefon!!! Rychle ho беру do rukou a snažím se ho zapnout. Ovšem. Nešlo to. Nereagoval. Navlhnul a teď, když ho nejvíc potřebuju, kvůli vodě prostě nefunguje...

Sakra!!! Zakleju v duchu. A začnu v duchu zuřit. Jasně, že si ten debil nevzal voděodolný batoh. Napadne mne ještě vztekle, ale vzápětí tuhle myšlenku zahanbeně zaženu. Ten „debil“ je totiž mrtvý! Znovu mě zaplaví smutek, ale zároveň strach o vlastní život. Jim už pomoci nemůžu, ale sobě— možná— ještě ano. Loknu si opatrně z láhve trošky vody a hodím si batoh na záda. Naposledy se ohlédnu za svými mrtvými přáteli. Rozloučím se s nimi alespoň pohledem. Povzdechnu si a pomalu vyrazím do nížin.

Jdu. Jako stroj. Jdu a jdu. Možná jednu, možná dvě další hodiny. Už se kolem začíná rozprostírat soumrak. Sníh mi před očima černá. A mráz sílí. V dokumentech o přežití jsem jednou viděla, jak si nějaký chlap postavil ze sněhu primitivní iglú a díky tomu přežil do následujícího rána. Rozhodla jsem se tudíž, že to udělám stejně. Sice nevím ještě jak, ale nemůže to být nic těžkého. O své se hlásí únava. A hlad. Napřed, než začnu, se posilním, říkám si.

Otevřu balíček brambůrků a pár si jich spěšně hodím do úst, abych aspoň na chvíli utišila svůj kručící žaludek. Rozplývají se mi na jazyku a já slastí z jídla skoro zasténám blahem z pocitu alespoň trochu naplněného břicha, ale nechám si pro jistotu víc než polovinu na zítřek. Poté si lehám do měkkého sněhu. Už mi není taková zima. Asi se otepluje, pomyslím si. Ospale. Ach jo, chce se mi ta, strašně moc spát... Jen chvíličku si lehnu a odpočinu...

.....a pomalu se mi zavírají oči.

Tereza Šišková

Ztracený v Paříži

Na letní prázdniny jsem se těšil snad víc, než na Vánoce. Měli jsme letět do Paříže.

„Vážení cestující, prosíme připoutejte se. Letadlo bude přistávat v Paříži,“ pronesla letuška do reproduktorů.

Konečně jsme byli v cíli. Po vystoupení odbavení jsme si vyzvedli kufry a opustili jsme letiště. Tam už na nás čekal autobus. Odjeli jsme do hotelu a ubytovali jsme se.

Další den byla v plánu návštěva Eiffelovy věže. Během cesty jsem se chtěl kouknout do jednoho stánku. Jenže moji rodiče byli zabraní do hovoru a vůbec si toho vůbec nevšimli, že s nimi nejsem. Atak jsem se ztratil...

Vyšel jsem od stánku a nikde nikdo. Neměl jsem u sebe ani telefon, protože jsem nechal ledvinku i s tím telefonem u mamky. A francouzsky jsem samozřejmě taky neuměl, to uměla taky máma. Rozhlížel jsem se po ulici, ale naši nikde.

Ze školy jsem uměl trochu anglicky, a tak jsem oslovoval různé lidi na chodníku. Jedna moc milá paní mi pomohla. Řekl jsem jí číslo telefonu. Zavolala mojí mámě a o hodinu jsme se sešli u Louvru.

Myslíte si, že to bylo tak jednoduché? Ne. Řekl jsem, že jsme se sešli o hodinu později. Za tu dobu se stalo hodně dalších věcí. Například jeden pán mě anglicky seřval za to, že jsem na svůj věk neschopný a jiný, nějaký starý Francouz mě přetáhnul novinami. Zjistil jsem, že některým starším Francouzům se nelíbí jiné jazyky, než právě francouzština. Proč? To nevím. Jsou divní.

Zpět k tématu. Ještě šel kolem mě mik. Byl strašně vtipný. Pak už jsem ale potkal tu paní, a vše dopadlo dobře.

Daniel Valuš

Jak jsem se ztratil v obchod'áku

Jel jsem s mámou nakupovat do Německa. Mamka si tam docela dlouho vybírala šaty na nějakou svatbu. Nudil jsem se tam, tak jsem řekl mámě, že se jdu podívat do hračkářství. Nechal jsem si mobil v její kabelce, protože jsem si ho nechtěl brát sebou. A odešel jsem z obchodu ven, podívat se do toho hračkářství. Viděl jsem tam stavebnice lega, která jsem chtěl, proto a jsem se hned rozběhl najít mámu s tím, aby mi to koupila na Vánoce. Ale když jsem tam dorazil, tak jsem s hrůzou zjistil, že v tom oddělení s oblečením maminka nikde nebyla. Řekl jsem si v hlavě, že jsem ji určitě někde přehlédl. Chtěl jsem si vzít mobil z kapsy, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem si ho nechal v té mamčině kabelce.

Napadlo mne mobil si od někoho půjčit, ale neuměl jsem německy, a anglicky už vůbec ne. Nemohl jsem se s nikým domluvit. Chtělo se mi brečet. Snažil jsem se zadržet slzy. Šel jsem proto za paní prodavačkou a snažil jsem se jí vysvětlit, co se mi stalo, že potřebuji zavolat mámě a jestli by mi mohla pomoci. Snažil jsem se jí vysvětlit, jestli by mi mohla půjčit mobil, abych z něj zavolal své mamince. Ale asi vůbec nechápala a nerozuměla tomu, co jsem jí říkal. Rozbrečel jsem se tam jako malé dítě a bylo mi jedno, že na mě koukali lidi. Ta paní prodavačka se mě snažila mě uklidnit. V tom obchodě nikdo nerozuměl česky. Byl jsem zoufalý. Tak jsem běhal v tom obchod'áku a doufal, že tam maminka někde bude. Ta situace byla ale horší a horší.

Potom jsem začal mít negativní myšlenky. Myslel jsem si třeba: „Co když mě tu mamka nechala naschvál? Co když mě nesnáší, a proto mě tu nechala?“ Přitom jsem brečel ještě víc.

Nakonec jsem vyšel z obchodu a sedl jsem si na lavičku. Nevěděl jsem, co mám dál dělat. Najednou jsem si všiml, jak kolem mne prochází pár starých lidí. Mluvili česky. Byl jsem tak šťastný. Málem jsem zařval radostí. Rozběhl jsem se za nimi. Vysvětlil jsem jim, co se mi stal a jestli by mi mohli pomoc. Půjčili mi mobil, a já zavolal mamce.

„Mami, kde jsi celou dobu byla? Já jsem tě hledal po tom celým obchodě a měl jsem starch, že jsi snad někam odešla!“

Maminka byla ráda, že mě vidí. „Zlatíčko, já jsem v kabince. Zkouším si tady pořád různé šaty. Už jsem, ale hotová. Když jsem ti to říkala, že tam budu, tak jsi mě asi neslyšel.“

Ulevilo se mi. Poděkoval jsem a vrátil jsem jim mobil. Sprintoval jsem zpátky do toho obchodu co nejrychleji za mámou. Byl jsem tak šťastný, že jsme se našli a objal jsem ji.

Linda Phi

Málem jsem přišla o život

Dovolený s mamkou jsou na nic. Na pláži spí už od rána a celý den, občas přitom zvrací, a každou noc odchází někam pryč. Rok co rok, kdy s ní musím jezdit, tak chodí po večerech z apartmánu, a mě tam nechává. Pamatuji si, jak mě asi v pěti letech nechala samotnou na pokoji, a já řvala tak moc, že personál hotelu na mámu zavolal policii. Za to mě strašně ztřískala. Další rok už jsem už brečela potichu.

Abych vám pravdu řekla, máma je dle mého pubert'ák v dospěláckém těle. Je mi jedenáct let a myslím, že jsem se nikdy neměla narodit. Máma se o mě moc nestará. Má mě spíš jako takového pejska a občas jako sluhu. Sama nikdy nevaří, neuklízí, nestará se, jenom a jenom si užívá.

Myslím si, že tady v Portugalsku má nějakého milence, o kterém mi nechce říct. Tátu oškubala snad o poslední halčr jenom proto, že se na něj naštvála a osočila ho ze znásilnění. Taky jsem ho už od té doby nikdy neviděla. Pamatuju si ho jen matně a to mi byly tenkrát tak čtyři roky. A sama být očividně nechce. Myslíím, že si někoho našla na seznamce a proto sem pořád lítáme.

Každopádně ano, už jsme tu zase, to samé místo jako každý rok a máma pořád pryč. Před chvílí odešla a zase dle mého přijde zlitá jak váza. Už mě to upřímně nebaví. V minulosti mě napadlo, že co kdybych se z apartmánu na chvílku vytratila, a pak se zase vrátila? Máma by si toho nevšimla a já jsem dost velká na to, abych se mohla procházet po ulicích tohoto města. A víte vy co? Já to udělám.

Od pokoje jsme dostaly s mámou dva klíče. Vzala jsem je a vyrazila jsem směr dveře s odhodláním: „Jdu poznávat svět, mami“.

Zavřela jsem dveře, zamkla a vyběhla ven z budovy. Náš pokoj je v prvním patře, takže snad žádný problém. Necítila jsem žádný strach, jen strašně povzbudivý pocit. Jsem venku a jsem bez toho vodítka, které mi máma ráda váže okolo krku.

Vyrazila jsem směr promenáda, v noci to tam musí být hrozně krásné. Ulice v teplých nocích vypadají nádherně, abych byla upřímná. Někde v dálce zněla zvláštní hudba a já se radostí roztancovala při chůzi. Byla jsem šťastná, že konečně zažívám dobrodružství. Už jsem se dostala skoro k promenádě, když tu se zpoza rohu vyřítíl takový zvláštní chlap. Když mě viděl, usmál

Málem jsem přišla o život

Dokončení

se na mě a začal mi něco povídat. Portugalsky neumím, a tak jsem mu svou kostrbatou angličtinou odpověděla: „Understand no!“ a kroutila u toho hlavou.

Chlap se najednou strašně začal šklebit a pořád se na mě tak díval. Najednou se na mě vrhl. Shodil mě na zem, a musím uznat, že jsem si v tu chvíli myslela, že skončím mrtváma taky znásilněná. Nějak se mi povedlo během toho napadení, co mě držel na zemi, dostat svojí ruku zpod jeho těla a jako malá jsem se naučila, že kdyby mě někdo napadl, tak musím pomoci prstů udělat takové bodce a zapíchnout je do očí. Díky bohu jsem měla i dlouhé nehty. Ano, stalo se to. Co si myslíte, že se stalo? Vybodla jsem mu oči ukazovákem a malíčkem. Začal strašně řvát. Kopla jsem ho radši ještě kolenem do rozkroku, abych ho ještě víc znehybněla, a odvalila se na stranu.

Bolela mě strašně hlava, jak mě shodil na zem, ta. Hrozně jsem sebou sekla o chodník. Zvedla jsem se a utíkala jsem, co mi nohy stačily někam pryč. Jednou jsem zabočila do ulice doleva, jednou doprava, poté jsem běžela rovně, a pak zase zaběhla někam do postranní ulice.

Skončila jsem svůj běh jako o závod v slepé uličce. Sedla jsem si vedle popelnice na zem a všechno mi najednou bylo šumák. Byla jsem napadena ve svých jednácti letech a najednou mi vlastně došlo, kde že to vůbec jsem? Někde ve slepé uličce, nemám tušení kde. Prostě nevím, kde jsem a kam mám jít,

Začala jsem panikařit a strašně se klepat. Myslela jsem, že snad každou chvílí omdlím za tou popelnicí, kde jsem se skrývala před světem. Najednou jsem měla hrozný výpadek, jako kdyby někdo zastavil příval informací do mého mozku. Nevěděla jsem, co mám dělat, kam mám jít, kde to jsem, kolik je hodin. Nevěděla jsem vůbec nic. Jak dlouho jsem tam takhle seděla a třásla se, jsem neměla ponětí. Čekala jsem, než se moje myšlenky trochu urovnají, ale ony byly pořád tak strašně zmatené a lítaly mou hlavou tak moc, že jsem je prostě nezachytila.

Po dalším čase stráveném tam u popelnice jsem se konečně zvedla a šla hledat někoho, kdo by mi pomohl. Vyšla jsem z uličky a vydala se po chodníku doleva. Byla jsem velmi paranoidní a pořád se dívala za sebe, jestli se tam neobjeví ten chlap s vybodnutýma očima. Měla jsem pořád prsty od jeho krve. Neodvážila jsem se na ně kouknout, protože bych se asi pozvracela, jako moje máma každé ráno po svých nocích. Na levé straně se tyčily obrovské budovy a já doufala, že je aspoň jedna z nich otevřená, abych mohla někoho poprosit o zavolání policie a mé mámy.

Ona mě zabije. Až to zjistí, tak mě zabije, roztríska mě na malé kousky, hodí do pytle a utopí v řece. Nejradši bych svojí mámu už neviděla, bojím se jí snad ze všeho nejvíce. Proč zrovna já mám tak psychopatickou matku?

Po mých tvářích najednou začaly téct slzy naprostě bezmoci. Všimla jsem si, že jedna z budov má vevnitř rozsvíceno. A tak jsem do ní bez váhání vešla, abych někoho našla.

„Halo?“ řekla jsem prvnímu člověku, kterého jsem našla v místnosti. Klepal se mi hlas, kolena, ruce, všechno.

Pán se na mě podíval zmateným výrazem, jeho modré oči mě zkoumaly snad po celém těle, jak kdybych tam byla jenom kvůli jedné specifické věci... domyslete si sami.

Najednou se pousmál a něco pomalu zavrnil neznámým jazykem a rukou mi šáhl na tvář.

Začala jsem křičet, až jsem se z toho skácela na zem a začala jsem kopat okolo sebe a máchat rukama všude jako šílená. Všechno mě bolelo, všechno bylo tak strašně v háji, všechno jako by mizelo, najednou se tam přirítlo spousta lidí a já v tom svém rádooby epileptickém záchvatu najednou úplně vypla. Tma, prostě nic.

Vzbudila jsem se ve svém pokoji, na posteli s mokkými kalhotami. Máma seděla na židli a dívala se na mě velmi naštvaným pohledem.

„Už jsi vzhůru, koukám,“ řekla mi pěkně agresivně.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se opatrně.

„**TY GUMO VYMAŠTĚNÁ, PROČ JSI ODEŠLA Z TOHO PITOMÝHO APARTMÁNU, SAKRA. CO SIS MYSLELA, ŽE TĚ V TĚCH ULICÍCH ČEKÁ, HUH?**“

„Já...já...ehh...“, začaly mi téct slzy po tvářích.

„**TY JSI TAK PITOMÝ DÍTĚ, TO SNAD NIKDY NIKDO V ŽIVOTĚ NEVIDĚL. PROČ MÁŠ SAKRA PRSTY OD KRVE? A PROČ TĚ NAŠLI V BORDELU POHCANOU NA PODLAZE V TAK UBOHYM STAVU? JSI KRÁVA PITOMÁ?**“ pořád na mě řvala máma a já už taky ztratila nervy.

„**UTEKLA JSEM MOŽNÁ PROTO, PROTO ŽE MOJE VLASTNÍ MÁMA ŠLA RADŠI ZAS CHLASTAT, NEŽ ABY BYLA SE MNOU. A TO ŽE JSEM TAM POTKALA VENKU NĚJAKÝ DEMENTY A UKOPALA JIM ROZKROKY, TĚ NEZAJÍMÁ, CO? TEBE TOTIŽ NIKDY NIC NEZAJÍMALO, NIKDY V ŽIVOTĚ SES NEZAJÍMALA O MĚ!**“

Máma se na mě jenom dívala, jak kdyby mě nejradši ubodala k smrti.

„Sorry, že nikdy nebudu dobrá máma. Třeba si plač, mně je to jedno. Jseš pro mě jenom přítěž pitomá“

„Tak mě třeba dej k adopci, když jsi tak chytřá,“ zařvala jsem na ni.

„**NEBUDU TĚ DÁVAT NA ADOPCI, TY**

PRACHANTE. JSEM TVOJE MÁMA A TY SEŠ PROSTĚ MOJE DCERA A KONEC!“

„KDYBYS BYLA MOJE MÁMA, TAK SE O MĚ ZAJÍMÁŠ A NEJSEM PRO TEBE PŘÍTEŽ. NEJSI DOBRÁ MATKA A MY OBĚ TO VÍME. NESNÁŠIM TYHLE DOVOLENÝ, NESNÁŠIM TY TVOJE ZLITÝ STAVY A NESNÁŠIM TEBE!“

„NEBUĎ DRZÁ, TAKHLE SE S RODIČEMA NEMLUVÍ,“ vyskočila máma vztekla a jednu pořádnou mi flákla.

Můj stav se tu zhoršoval každou chvílí, a tak jsem odešla do koupelny a zamkla jsem se. Máma strašně boučala do dveří. Její běsnění ukončilo vyražení dveří našeho apartmánu. „Policie...!“

Omdlela jsem. Všechno se nahromadilo a já jsem to už nevydržela.

Probudila jsem se v nemocnici v Česku. Máma tam nebyla, ale jenom sestřička. Všimla si, že jsem vzhůru. Usmála se a řekla mi: „Ahoj, princezno, konečně jsi se vzbudila.“

Byla jsem pořád trochu mimo, ale usmála jsem se nazpět. Sestra mi poté pověděla, že zavolá policii, že potřebují vědět, co se stalo ten den a že si se mnou celkově chtějí popovídat. Nervózně jsem přikývla a sestřička zmizela.

Byl to zvláštní pocit ležet na posteli a čekat. Přišlo mi, že to policii trvá dlouho a samota mě trochu i nudila. Nakonec se objevil ve dveřích mladý muž a posadil se k mé posteli. Jeho hlas měl příjemný tón a byl vůbec moc hodný. Dal mi i čokoládu, ať je mi prý lépe.

Vylíčila jsem mu každou situaci, která se mi v Portugalsku stala a jak se ke mně máma chovala. Takhle jsme si povídali asi hodinu a on si všechno zapisoval. Nakonec mi řekl, že mojí mámu zatkli a teď je u výslechu. Byla prý pod vlivem alkoholu a lehčích drog. Když mi to řekl, zděsila jsem se. Moje máma fetovala.

Taky v tom bordelu, kde mě našli, tak tam každou možnou dobu chodívala...no...pracovat. A milence nakonec taky měla. Policista mi řekl, že mě asi vezmou k soudu a všechno začne od znova. Je prý dost možné, že si mě vezme do péče můj otec, a nebo půjdu do dětského domova. Chvilku jsem brečela, ale nakonec jsem se s tím smířila. Moje máma byla fetka a otevírala nohy, kdy jen mohla. Asi to tak všechno bude pro mě lepší.

Policista mi nakonec řekl, že se o mě postarají a že budu pravidelně chodit k psychologovi. Všechno teď bude jiné, a já se zároveň bála a zároveň těšila. Tak snad se ze všeho vyhrabu...
Maky Štěříková

Případ ztracené kočky

Jen tak jsem bloumala po městě. Začaly prázdniny a s nimi i nekonečné volno. Všichni měli moře času, nikdo nikam nespěchal a moji rodiče výjimečně neodsuzovali můj čas trávený venku. Žádné „Jdi se učit, udělala sis už ty úkoly? Má už vysáto?“ a tak podobně. Prostě totální volnost.

Proto jsem si vyšla ven. Sluncem prozářené ulice, světlá náměstí a nábřeží prosycená slaným mořským vzduchem byly přesně tím pravým, co jsem potřebovala. Když jsem procházela dlouhou křivolakou uličkou všimla jsem si, že u jedné dveří leží kočka. Vyhřívala se tam a unaveně mhouřila oči. Samozřejmě, že jsem neodolala a sklonila se abych ji pohladila.

„Ahoj, čiči,“ podrbala jsem ji na hlavě a prsty projela jemný kožíšek. Kočka jenom slastně zavrňela a převalila se na záda, abych ji mohla podrbat i na bříšku. Samozřejmě, že jsem její přání hned vyplnila. Ty její zelené oči a světle zrzavej kožíšek byly strašně roztomilý. Vždycky jsem chtěla mít kočku, ale naši to nikdy nepovolili. Kéž bych měla kočičku jako je tahle. Bylo mi to docela líto, že si ji nebudu moci vzít, ale stejně bych naše neuprosila. Pomalu jsem vstala a protáhla se. Už byl skoro čas k obědu, a já už musela jít. „Tak ahoj,“ naposledy jsem ji pohladila po sametovém kožichu a vydala se domů.

V pondělí mě mamka vzbudila asi v šest ráno s tím, že jdeme nakoupit. Moc se mi nechtělo. Táhla jsem se šouravě za mamkou do kopce, v každé ruce tašku a lil ze mě pot. Prostě úžasný ráno. Najednou se mi něco otřelo o nohu. Nejdřív jsem se trochu lekla, ale byla to ta kočka ze včerejška.

„Kde se tady bereš? Čičiči,“ Sklonila jsem se k ní. Šťastně zamňoukala, když jsem ji podrbala. Abych byla upřímná, tak s tímhle, to ráno nebylo zas tak strašný. Šla s námi až k obchodu a pak nás ještě doprovázela přes celý město zpátky. Celou dobu jsem si s ní hrála nebo ji hladila. Zjistila jsem že má ráda, když před ní máchala klacíkem, a ona ho pak legračně chytala. Trošku mě zamrzelo, když už jsme s mamkou byly zpátky doma, ale něco uvnitř mě mi říkalo, že ji stejně brzo uvidím znova.

Následující den se odehrálo to stejné, když jsem se vypravila s kamarádkami koupat. A další dny mne provázela taky, ať už na cestě k babičce, znovu do obchodu, k moři... V podstatě se ke mně přidala pokaždé,

Případ ztracené kočky

kdykoli jsem se někam vydala. Stal se z ní takový můj zvířecí kamarád a já byla ráda, že ji mám.

Jednou jsem šla po hlavní třídě. Docela jsem spěchala, protože jsme si měli s bráchou mojí kamarádky vyjet na lodi, a já to nechtěla zmeškat. Kočka se mnou dneska po delším čase nebyla. Asi někde lovila myši. Cestou jsem si povšimla hloučku lidí, kteří se nad něčím skláněli a vzrušeně debatovali. Jen tak ze zvědavosti jsem se šla podívat blíž. Co se mohlo stát?

„Okamžitě to odnese z mé cesty,“ zaslechla jsem hysterický ženský hlas.

„Je to ve vašem vjezdu, nebudu to odnášet,“ odsekl naštvane mužský hlas.

„Vy jste to zavinil,“ zařvala zase ta ženská. Víc už jsem neposlouchala, protože jsem zahlédla to, co poutalo pozornost lidí a co leželo na silnici. Nevím, co se dělo pak. Zamrzla jsem na místě. Zvládla jsem jenom stát a sledovat drobné tělíčko mojí kočky, jak tam leží bez života. Nedokázala jsem pochopit, že moje kamarádka, která za mnou ještě včera běhala, leží teď mrtvá na asfaltu. Jakoby mýmu mozku ta informace ještě nedošla, jsem ani nezačala brečet.

„Tak ji naberte, támhle je popelnice!“ Ženská, která to volala, teď energicky rázovala k tělíčku, a za ní kráčel chlap s lopatou na rameni. Uchopil ji do ruky a pomalu se sklonil...

„Počkejte,“ zakřičela jsem divoce, a oba se udiveně otočili.

„Co chceš?“ vyjela na mě ta ženská. Po tvářích mi konečně začaly stékat slzy. Došla jsem pomalu k nim.

„Promiňte ta kočka je moje.“ Rychle jsem se sehnula a vzala ji do náručí, ještě dřív, než se jí vůbec stačil dotknout ten chlap.

„Tak si ji koukej okamžitě odnést. Ještě jednou a zaplatíš mi za poškození auta!“ Vyprskl na mě zlostně ten chlap, a pak i s tou ženskou zašli zpátky do domu.

Chtěla jsem mu na to něco odseknout nebo na něj začít rvát, jak se opovažuje zabít mojí kočku, ale neměla jsem na to sílu. Sehnula jsem se, sevřela ještě teplé tělíčko v náručí a rozběhla se pryč. Zastavila jsem se až v jakési zapadlé ulici a vyčerpaně si sedla na schody. Mojí nalezenou, a teď definitivně ztracenou kočku jsem jemně položila na zem přede sebe, dala si hlavu do dlaní a zoufale se rozbřečela...
Eliška Janoušková

Bouře a ztracené děti

Nela: „Nejhezčí počasí dnes zrovna není vid’.“

David: „Máš pravdu. Nebo nechceš jít ven pouštět papírové lodičky?“

N: „No dobře, ale počkej, musím si ještě pro bundu.“

D: „Tak ale dělej ségra, nebo já si pro ni taky dojdu.“

dvacet minut později

D: „Tak jo, pustíme ty loďky za tři.. dva... jedna.. teď!!!“

N: „Ale ne, ona se mi hned potopila.“

Maminka (Markéta): „Děti pojďte už domů. Strašně leje a nechci aby, jste mi onemocněly.“

V ten moment se z ničeho nic, se všude objevila mlha. A nebylo vidět ani na metr.

M: „Halo! Děti!!! Pojďte domů!!! Ozvěte se mi někdo. Halo?“

O hodinu později

Tatínek (Tadeáš). „Tak už jsem přišel z práce. Venku je ale hrozná počasí.“

M: „Konečně jsi doma. Děti se vypařily. Hrály si venku, a když jsem je volala dovnitř, tak se objevila mlha. A už se mi neozvaly.“

T.: „Jak jako zmizely? Volala jsi na policii?!?!“

M: „Ne, čekala jsem na tebe. Potřebovala jsem vědět, co na to řekneš. Třeba se jen někam schovaly, a přijdou.“

T: „No dobře, ale jak vidíš, nepřišly. Okamžitě seber ten telefon, a volej.“

Maminka Markéta už ani chvilinku nečekala. a hned zavolala na policii.

O dva dny později

Už dva dny přišlo v kuse a děti nikde. Ani policie je zatím neobjevila. Ten druhý den se ale u hlavních dveří domu objeví přívěšek, který patřil Nele.

M: „Tadeáši! Pojď sem! Našla jsem Nelin přívěšek pro štěstí.“

T: „Cože?!?! Možná tu někde bude! Rychle, hledej. Zkus obejít dům, jestli tu někde není!“

Oba hledali a hledali, ale že nic dalšího už nenašli.

Další den

M: „Jé, našla jsem Davidovu kšiltovku, pojď se rychle podívat!“

T: „Už jdu! Jsem tu, ukaž mi jí.“

M: „Tady, koukni se. Je zašpiněná.“

T: „Jo je, jod bahna. Možná jsou v lese, tam je v teď hodně bahna.“

M: „Půjdeme do lesa a zkusíme to tam prohledat. Já ale musím ještě do práce.“

T: „Ne, já jdu hned!“ Nevydržel to tatínek a vydal se do lesa sám. To však byla veliká chyba...

V lese

Jenom příchod do lesa byl podezřelý. Hrobové ticho, ani ptáci tam nezpívali. Nikde žádné zvíře. Tadeáš se procházel lesem i přesto, že věděl, co by se mu mohlo stát. Bahno všude plno, ale děti nikde.

Doma

Markéta přišla domů, a když si všimla dopisu na stole, na kterém stálo, že šel Tadeáš sám do tajemného lesa, tak se dost rozčílila a zároveň dostala hrozný strach. Oblékla si bundu, a co nejrychleji za ním běžela.

Opět v lese

Taky byla dost zaskočená z toho ticha, ale to jí nezastavilo. Šla a šla, volala a křičela a hledala jak děti, tak i svého manžele. Doufala v to, že se neztratí, ale to doufání se jí nevyplatilo. Chodila různě po lese, boty měla zašpiněné, a vůbec si nevěděla rady, kudy má jít a co má dál dělat.

Mezitím se Tadeášovi stalo něco ohromného. Uslyšel hlasy jeho dětí. Poslouchal, odkud přicházejí a vyrazil tím směrem. Ty hlasy uslyšel také maminka Markét, Rozběhla se také, jak nejrychleji jen mohla, a v ten moment potkala Tadeáše.

M: „Ježiši, proč jsi sem šel bez ze mě. Strašně jsem se o tebe bála.“

T: „Nemohl jsem čekat, musel jsem sem jít. I když si mi to řekla, tak jsem měl to nutkání sem jít, fakt promiň.“

M: „Nevadí, slyšela jsem děti – jejich křik.“

T: „Já taky,“ a ukázal směrem do větší hloubky lesa.

M: „No... nechceš tam jít sám? Já se trochu bojím.“

T: „Jak jako bojíš?!? Vždyť jsou to naše děti.“ Rozběhl se směrem do neznáma, Markéta se ho pokusila chytit, ale byl moc rychlý. Rozběhla se hned za Tadeášem.

Křik opět bylo slyšet. Čím hlouběji vcházeli do lesa, tím byly hlasy slyšet lépe. Když konečně doběhli ke zdroji, z kterého se zvuky ozývaly, zjistili, že to byla vysílačka. Musela být dost dobrá, protože takto hlasitou vysílačku nikdo z nich nikdy nezažil. Stresující se matka vzala vysílačku a začala do ní okamžitě volat. Nikdo se už ale neozval. Oba se rozbřečeli, byli tak blízko, a současně tak daleko.

Najednou se ozvalo „Pomoc, halo... mami! Byla jsi to ty? Prosím ozvi se mi,“ volal hlas, který zněl jako hlas malé Nelinky.

M: „Zlatíčko, ano slyším tě! Neboj se, řekni mi, kde jsi.“

N: „Jsme...“

T: „Kde je tvůj brácha?!? Proč ho neslyším?!“

N: „Neboj se, spí vedle mě. Teď usnul. Jsme v tom strašidelném domě, naproti tomu našemu domu.“

M: „Cože?!? Takže do toho lesa jsme šli zbytečně?“

T: „To je teď jedno. Rychle, jdeme!“

U jejich souseda

Když se manželský pár dostal k sousednímu domu, zazvonili. Otevřel jakýsi divný muž a řekl: „Co chcete?!?“

M: „Dobrý den, můžeme jít dále?“

Divný muž: „Proč jako?!? Jste jako od policie, nebo co?“

M: „Ne. Jenom jsme vaši sousedi. Už dlouho, ale nikdy jsme se moc nebavili. Tak jsme vás chtěli poznat. Já jsem Markéta a toto je můj manžel Tadeáš. Jak se jmenujete vy?“

DM: „Jsem Ondřej. Stačí vám to? Můžete konečně vypadnout?!“

T: „No... rád vás poznávám, Ondro. Víte vy co? Pojdme rovnou k věci. Ztratily se nám dvě děti. Větší holka a kluk o trochu nižší. Neviděl jste je?“

DM: „Ne. Tak a dost. Běžte a nechte mě být nebo na vás zavolám policii.“

M: „Dobře, ale nemusíte na nás být tak zlý.“

Oba dva tedy odešli, ale nevzdali se. Když tento podivín zavřel dveře, obešli dům a vzadu našli otevřené okno. Vlezli do něj a nejspíš to byla jeho ložnice. Moc to tam nevonělo a na zdech byla plíseň. Tajně se plížili přes chodbu a prošli kolem otevřených dveří, kde seděl chrápající Ondřej. Vyšli schody nahoru a přišli ke dveřím, odkud slyšeli brek. Oba se zhluboka nadechli a opatrně vešli dovnitř místnosti. V rohu seděly dvě zašpiněné děti. Byly to Nela a David.

Koukly se směrem ke dveřím a když viděli své rodiče, hned se usmáli a rozběhli se k nim. Silně je obejmuli.

N: „Mami, tati, vy jste doopravdy přišli!!!!“

T: „No samozřejmě, ty sis jako myslela, že bychom nepřišli!“

D: „Ten pán řekl, že už vás nikdy nevidíme.“

M: „Ten muž brzy uvidí vězeňskou celu.“

Celá rodinka se potom tiše vyplížila ven tím stejným oknem. Obcházel dům, ale vpředu stál Ondřej, který měl po levé ruce prázdnou lahev od vína. Rozběhl se, a ta láhev mu spadla do trávníku. Tadeáš sebral ze země nějaký kámen a hodil ho po Ondrovi. Trefil ho do břicha. Ten spadl na zem a Markéta mezi tím zavolala policii.

O 10 minut později

Policie si zloděje dětí odvedla v poutech, a naše rodina spokojeně odešla domů. Děti rodičům slíbily, že od teď si na už na sebe budou dávat větší pozor. Byl to pro ně největší zážitek, který si určitě budou pamatovat do konce života.

Tomáš Vu

Probudila jsem se na prohnilé podlaze uprostřed nějaké chatrče...

Kde to proboha jsem?

Probudila jsem se na prohnilé rozpadající se podlaze uprostřed nějaké chatrče někde nevím kde. Byla jsem pouze ve spodním prádle a nikde žádná stopa, která by mi dala na vědomí něco o tom, co se stalo. Bolela mě hlava tak nepříjemně, že jsem myslela, že se mi asi rozprskne na všechny strany.

Pomaloučku jsem se postavila na nohy. Bylo to nesmírně těžké, protože se mi motal celý svět. Bože můj, co jsem včera dělala, že jsem se dostala do takového stavu? Nemám absolutní tušení.

Začala jsem se třást. Ne strachem, ale zimou. Není divu. Je půlka listopadu a já celou dobu ležela tady a ještě k tomu nahá. Teda skoro! V prádle. Jak se stalo, že jsem neumřela? Vždyť v noci musely být tak mínus dva stupně Celsia. Moje hlava ale naprosto se mnou v ničem nespoupracovala, a tak jsem se podívala kolem sebe a viděla jsem, že jsem v nějaké barabizně. Byla tu prohníla matrace, po moči zapáchající váza a spousta prázdných flašek od Braníku. **KDE TO PROBOHA JENOM JSEM? HUUH?**

Ta příšerná chajda neměla dveře, takže jsem se lehkou mohla dostat ven, jenže moje tělo mě taky příliš nepsoulovalo. Rozhodla jsem se, že tu ještě chvíli pobudu, než ze mě vyprchá veškerá kejdá, co mě držela v takovém stavu. Sedla jsem si do rohu té ušmudlané místnosti a schoulila se do klubíčka. Zima mě objímala úplně neuvěřitelným způsobem. Nevím, jak dlouho trvalo, co jsem tam takhle seděla, ale najednou jsem slyšela šťastné hvízdání. Šlo to mým směrem. Chvilku jsem se bála, kdo sem jde a zda se mi to jenom nezdá. Přece jen, byla jsem pořád pod vlivem něčeho a moje vnímání bylo na úrovni autistického žáka základní školy, teda ne moc dobré.

Slyšela jsem kroky někoho, kdo právě vkročil do této barabizny. Měla jsem hrozný strach, ale zároveň jsem nevěděla, jak reagovat a tělo mi zrovna dvakrát nepomáhalo. Ruce, nohy, hlava, všechno jako kdyby najednou mělo osmdesát kilo dohromady.

Jasně jsem věděla jen to, že se blíží. A směrem ke mně. Ať to byl kdokoliv, byl stále blíž, a já to nijak nemoh-

la zastavit. Zavřela jsem oči a uslyšela jsem, že se zastavil ve dveřích do místnosti, že tam stojí a cítíla jsem, jak na mě upřeně zírá. Opatrně jsem otevřela oči, jen malinko, na škvírku, a před sebou jsem viděla...ušmudlaného vysokého Vietnamce, oblečeného v mém triku a kalhotách, které mu očividně byly malé. Ehhh, co? V ruce držel igelitku a v ní sebou mrskala ještě jakžtakž živá ryba.

„Aaaaaa. Dobré odpoledne, vy probudiiii. Jak dobré, já čekat velmi dlouho,“ začal na mě mluvit česky s velmi velmi vietnamským přízvukem. Já netušila, co si mám myslet. Ležela jsem polonahá a schoulená v rohu místnosti a čuměla na vietnamského bezd'áka v MÉM OBLEČENÍ! A on stejně užasle čuměl na mě, se zjevným nechápajícím pocitem, co tady dělám já.

„Aaaaaa, nemít strach. Já ulovit ryba a muset udělat oheň. Pak my papat. Já ulovit pro vás a pro já. Já nemohl nahá jít, já musel oblečení sehnat. Já omlouvat se...“ Najednou ze sebe stáhnul moje triko a kalhoty a hodil mi je. Musím uznat, že na to, jakou měl výšku, tak měl fakt dobré svaly. Břišáky a bicepsy dokonale vymakané, že by každá moje spolužačka slintala. Stál tam přede mnou jenom v trenýrkách, a já na něj prostě čučela. A on už jen stál a mlčel.

Konečně jsem se probrala z toho transu, ve kterém jsem byla, a ve svém stavu si nějak zkoušela navléct kalhoty a triko. Absolutně mi to nešlo, a tak se ten vypracovaný naháček rozhodl mi pomoci... a pomohl mi se do oblečení dostat.

„A v čem teď budeš ty?“ dokázala jsem ze sebe nějak vykoktat.

„Nemít starost, já venku sušit prádlo, jo? Sušit, oblíkat,“ usmál se. Vypadal komicky.

„Ty poslyš, jak jsem se sem dostala?“ zeptala jsem se. Pořád jsem netušila, kde to jsem a co se tomu vlastně předcházelo. Chlastala jsem tolik včera? Nebo co jsem vlastně dělala?

„No, to vás já najít u silnice. Tam vy objímat se s flaška Braník, jo?“

Braník? To bych v životě nechlastala. Fuj.

Díval se přímo do mých očí. Byl fakt divnej, ale vtipnej. Líbilo se mi, že se mi skutečně snažil ně-

jak pomoci. Popošel ke špinavé matraci, která ležela v jednom z rohů místnosti a složil deku.

„Já vás zachumlat do deky, a vy najednou uprostřed dům celá nahá, a zima...brrr!“ Otřásl se celým tělem, aby mi názorně, jak velká ta zima v noci byla.

Očividně

jsem si včera něco šlehla, jinak to nevidím.

„Já vás najít u silnice úplně mimo,“ podíval se na mě, a najednou mu z tváře zmizel úsměv. Opravdu se staral. Vytáhl z igelitky rybu, kterou ulovil a řekl: „Teď já jít ven a uvařit. Brzy se vrátit, vy zůstat tady a odpočinout.“

Moje tělo už se celkem dávalo dohromady, ale pořád mi nebylo nejlépe, a tak jsem si tedy lehla na tu fakt špinavou matraci a chvilku jen ltak skoro bez hnutí ležela. Co teď?

Asi po půl hodině se ten Vietnamec vrátil a nesl kus pečené a vonící ryby na talíři. Měla jsem opravdu extrémní hlad, takže jsem neotálela a žrala jak divá. On se jen díval. Po jídle se mi udělalo lépe, a už jsem se dokázala i zvednout. Naše oči se střetly a já se zeptala: „To tu takhle žiješ?“

„No ano, rodina já vyhodit z dům a já muset přežít, nějak, no...“

„Napadlo mě, že ti vynahradím tohle všechno. Vezmu tě k sobě do bytu. Žiju sama, takže se nemusíš bát, že by tě někdo zase vyhodil. Pomohl jsi mi. Na té silnici jsem mohla umrznout...“ Musela jsem mu to nějak vrátit.

„To nemuset vy,“ usmál se.

„Trvám na tom,“ řekla jsem.

Chvilku jsem ho přemlouvala, ale nakonec souhlasil. Zabalil si svých pár věcí, oblékl se a vyrazili jsme směr můj byt. Po cestě jsme se bavili o všem možném, a on mi podrobně popsal, jak mě našel. Ztráskaná u silnice, v ruce nedopitý Braník a oči červenější, než samotný rubín. Pamatuju si jen, že jsem se šla bavit se svými přáteli... A už nic víc. Doufám, že mi Miriam řekne, co se dělo.

Po hodině jsme došli do mého skromného bytečku. Tomáš, jak si ten Vietnamec říkal, se šel umýt a já šla připravit nějaké spaní. Vyprali jsme společně špinavé oblečení a pak jsem vyhrabala nějaké čisté pro sebe. Potom jsem ho trochu upravila. Zkrátila jsem mu vlasy a oholila to chroští na ksichtu. Najednou vypadal opravdu k světu.

Dívala jsem se na něj v zrcadle, stejně jako on na sebe a na to, jak z něj najednou vyzařuje úplně jiná energie. On se náhle obrátil směrem ke mně a pronesl naprosto čis-

tu češtinou: „Děkuji ti, Áďo, dlouho jsem hledal dobrou duši, takovou, jako jsi ty!“

A já zůstala v šoku. „TY MLUVÍŠ NORMÁLNĚ?“ vyhrkla jsem užasle.

„Jasný, že jo“

Myslím, že mi ještě nikdy v životě nespadla huba tak moc dolů.

„Jsem tajný agent,“ řekl mi najednou. „Dlouho jsme tě pozorovali, protože jsi nám přišla jako velmi zajímavá žena. Tvůj otec řadu let prodával po městě drogy a tvoje matka byla vyhlášená prostitutka. Odstěhovala ses od nich a podala jsi na ně žalobu, i když to jsou tvoji rodiče. Potýkali jsme se velmi zdoluhavou dobu s gangem tvého otce, a ty přitom jsi je eliminovala svými dedukativními schopnostmi za kratší dobu. Potřebovali jsme ještě vědět, zda jsi dobrý člověk a zda bys pomohla někomu, kdo pomohl tobě. Byl to takový test. Kdo by pomohl zmagořenému Vietnamci, který navíc použije tvoje věci? To s tím, jak jsi dneska dopadla, ale byla čistá náhoda. Myslím si, že tě někdo zdrogoval, a zjistíme kdo. Pomůžeme ti. Přidej se k nám, Adéla Malá. Byla bys naše nejlepší agentka.“

„CO? CO CO CO CO?? COCOCOOCOCO-CO? CO TO MÁ ZNAMENAT? SAKRA?“ Víte, co bylo nejhorší? Že to byla pravda... Všechno, co mi teď řekl, byla čistá pravda. Svě rodiče jsem opravdu udala a oni šli sedět. Taky jsem vystopovala gang svého otce. Teď už sedí všichni. Nesnáším svou minulost.

„Čistá náhoda? Ty drogy byly čistá náhoda?“ Měla jsem chuť se tam rozbrečet. „To ti Tomáši nežeru. Ty mrchožroute. Tohle není hra, narafičili jste na mě tuhle kravinu, že jo? Kdo jsi? Jseš z fotrova gangu? Že jo, jsi!!!“ Zpanikařila jsem.

„Tak hele, ty nádhery,“ najednou se jeho tvář změnila. Zuřil. Vytáhl pistoli, vůbec jsem si nevšimla, jak ji zakamufloval a schoval v kapse kalhot dřív, než jsme vyšli. “

„Na tohle holčičko nikdo nemá nervy. Chtěl jsem, aby všechno proběhlo hladce, ale očividně to nepůjde. Tak teda jinak...!“ Najednou mě volnou rukou chňapl za vlasy a přitáhl si mě k sobě. Pistoli mi přitom držel u spánku... „Asi to nakonec budu muset ukončit rovnou. Víš toho až příliš, kotě!“ Natáhl kohoutek zbraně. „Je mi tě moc líto, ale přeji ti rychlé umírání!“

Můj křik se rozléhal po celé budově. Vystřelil. Chvilíčku to bolelo, ale nakonec už jsem nic necítila. Jen tma...Tma. Takhle skončil můj příběh...

xxx

...probrala jsem se. Na zemi. Co se stalo? Nahmatala jsem si místo na hlavě, kde jsem měla mít vstřelenou kulku. Nic tam nebylo. Mým tělem se prohnalo uvědomění. Měla jsem halucinace z heroinu. Nic se nestalo, jen je tu další příšerný den... Maky Štěrčíková

Dům, jehož tajemství nebylo nikdy odhaleno

V malém městečku v Texasu se žilo úplně normálně. Vůbec nic na něm nebylo zajímavého. Až na jednu jedinou věc. Starý zchátralý dům na kraji tohoto města byl obklopen tajemstvím, které místní obyvatelé nikdy nedokázali odhalit. Trvalo celých 15 let, než se konečně někdo rozhodl tuto záhadu vyřešit. A tím odvážlivcem nebyl nikdo jiný, než největší šprt z místní školy, který má až moc sebevědomí.

„Teodore! Teodore! Haló! Posloucháš mě?!“ zeptala se paní učitelka. Teodor se zamýšlel. Ve své hlavě si stále dokola představoval ten dům, který stál na kraji města a který ho přitahoval. Říkal si, co v něm tak může být za záhadu. Na slova paní učitelky nijak nereagoval.

„Dobře! Dostáváš poznámku. Nechápu, jak takový premiant si tohle dovolí.“

„Paní učitelko moc se omlouvám. Jen jsem se zamyslel.“

Hned po škole šel Teodor domů. Řekl mámě, že jde ven se svým nejlepším kamarádem Georgem a že si budou hrát. Jenže ve skutečnosti nešel ven s ním, ale sám se vydal na kole přes celé město, až k tomu domu. Tráva kolem byla žlutá a vysoká. Plot byl rezavý a nestabilní. Samotný dům měl terasu, na které stála dávno nepoužívaná houpací židle. Teodor vešel dovnitř. Nejdřív sice hlavní dveře nešly otevřít, ale zamčené nebyly a když pak vynaložil víc síly, po chvíli se otevřely. Jako první viděl dlouhou chodbu a uprostřed seděl plyšový medvídek. Neměl jedno oko a měl utrnutou tlapku. Kluk se k němu přiblížil, ale za sebou uslyšel prudké bouchnutí. Dveře se samy zavřely. Teodor se k nim rychle vrhl, snažil se je otevřít, ale dlouho marně. Teodor dostal strach. Lomcoval se dveřmi ta hrozně, až nakonec povolily. Vyběhl ven, naskočil na kolo a jak nejrychleji mohl, ujížděl domů. Pozdravil mamku, která už stála nazlobená na chodbě a našťvaně na něj koukala.

„Kde jsi tak dlouho byl? Volala jsem Georgovo mamince. Venku jste spolu nebyli. Jak mi to vysvětlíš?“

Kluk se sklesle podíval na svojí maminku a nahlas řekl: „Já jsem ti řekl George? Já se spletl. Já myslel Gabriela.“

„To je ten nový spolužák?“ zeptala se maminka.
„Ano. A promiň.“

O týden později...

Teodor se rozhodl dům znovu prozkoumat. Otevřel znovu s námahou dveře a znovu uviděl toho strašidelného medvídky. Tentokrát šel hned k němu. Čím blíž k němu šel, tím víc slyšel hlas malé holčičky. Jakmile medvídky zvedl, uslyšel zřetelně: „5, 4, 3, 2, 1.“ Zvedl hlavu. Na konci chodby stála holčička. Dupočítala, rozběhla se k němu a skočila na něj. Z domu bylo slyšet jen zoufalý křik Teodora, a pak bylo znovu ticho. Dveře se zavřely. Záhada nebyla nikdy vyřešena.

Daniel Valuš

Hřbitov

Stoupala jsme do kopce a pod nohama mi šustilo suché listí. Byl už večer a já se měla sejít se svou kamarádkou u hřbitovní brány. Moc se mi tam nechtělo a měla jsme z toho špatný pocit, ale Nataliin prosebný hlas mě jako vždy přesvědčil, abychom se tam vypravily. „Bude to sranda,“ slibovala mi do telefonu a já se jí ze všech sil snažila uvěřit.

Konečně jsem před sebou uviděla hřbitovní bránu a u ní v strašidelných stínech přešlapovala temná postava. S ujištěním se, že to přece je jenom Natka jsem se k té siluetě vydala.

„Ahoj,“ pozdravila mě vesele má kamarádka, když jsme k ní došla a objala mě. Objekt jsme jí opětovala,

„Ahoj,“ pozdravila jsme jí také nadšeným, ale trochu roztřeseným hlasem a ještě pevněji jsem sevřela baterku v ruce. Natálie si zřejmě všimla mého strachu. „Ty se bojíš?“ zeptala se trochu výsměšně.

„Ne, jen je mi trochu zima,“ zalhala jsem a ještě víc jsem se zabalila do své žluté bundy.

„Tak pojď. Chůzí se zahřeješ,“ strčila do brány, a ta se s uši rvoucím zaskřípěním otevřela. Vešly jsme dovnitř. Stromy vrhaly na kamennou hřbitovní cestu děsivé stíny, ale přesto jsme se po ní vydaly ke kapli, která stála vedle velkého kříže.

„Je to tady fakt takový ponurý a strašidelný co?“ prohodila Natka a zasmála se. „Jen pojďte duchové, ukažte se nám!“ Znovu se zasmála.

Strčila jsme do ní. „Nech toho!“

„Copak? Ty se vážně bojíš? Žádný strašidla přeci neexistují.“

„Když myslíš,“ odpověděla jsme vystrašeně a zrychlila krok. Čím rychleji k té kapli dojdeme, tím dříve dá Natka pokoj a já se budu moct vrátit domů.

Za chvíli jsme již spolu stály před kaplí, kterou ozařovalo jen bledé měsíční světlo. Najednou se mi zdálo, jako bych koutkem oka zahlédla u vstupu do zpovědnice viset bílou látku. Rychle jsme se na to místo podívala, ale než jsem to stihla, látka zmizela. Dívala jsme se na to místo ještě notnou chvíli a ujišťovala se, že to co jsme viděla, byl

jen výplod mé unavené mysli. Otočila jsme se zpátky, abych Natku požádala, jestli už nemůžeme jít zpátky, ale vedle mě nikdo nestál. Začala jsme se vyděšeně rozhlížet.

„Natko, přestaň blbnout. Nedělej si srandu a ukaž se,“ zavolala jsme několikrát vystrašeně do tmy, ale nikdo neodpovídal. Zdravý rozum mi říkal, abych se po ní podívala. Třeba si jen potřebovala odskočit nebo je někde tady schovaná a při nejbližší příležitosti na mě odněkud vyskočí. Avšak malý dotěrný hlásek v mé hlavě mě nabádal, abych okamžitě utekla.

Najednou mě přepadl pocit, že za mnou někdo stojí. Pomalu jsem se otočila, a... krev mi ztuhla v žilách. To, co jsem zahlédla, mě doslova přikovalo k zemi. Chtěla jsem utíkat, nohy mi ale dočista zkoprněly. Stála tam dívka v potrhane a zakrvácené noční košili. Obličej a tělo měla bledé, jako by roky neviděla slunce. Hrozivě se usmála a vydala se ke mně. A já si až teď všimla, že v pravé ruce svírá nůž. Naštěstí záblesk světla odraženého od čepele mě varoval. Pud sebezáchovy zafungoval, a já se na poslední chvíli vrhla stranou. Vržený nůž jen s jemným zašustěním dopadl do trávy zaými zády.

Když dívka viděla, že se stále neválím na zemi s nožem v srdci, vykřikla a vrhla se na mě. Už jsem ale byla lépe připravená. V žilách se mi rozproudil adrenalin. Znovu jsme uskočila stranou a tryskem se rozběhla k hřbitovní bráně. Srdce mi bilo jako splašené, a já cítila, že nestačím s dechem a začínám zpomalovat. Dívka už mi mrazivě funěla na záda. Strach mne znovu a já posbírala poslední zbytky sil a zrychlila. Proběhla jsme hřbitovní bránou... jenže naneštěstí se mi pod nohy připlétl kámen. Zakopla jsem a upadla na šterkovou cestu. Rychle jsme se začal zvedat na nohy, ale ta pravá odmítala spolupracovat, a já se znovu rozplácla na zemi.

Viděla jsem, jak se ten přízrak znovu nebezpečně blíží. Zkusila jsme to ještě jednou, ale i druhý pokus byl neúspěšný. Dívka už byla skoro u mě. Sevřela jsem pevně baterku, kterou jsem jako zázrakem při pádu neztratila, připravena se bránit, ale dívku náhle těsně před bránou zastavila jakási neviditelná bariéra. Vztekle zavrčela, a potom se mi před očima její postava proměnila v kouř. A v mé hlavě se ozval hrozivý hlas: „Jednou tě dostanu, a ty se pak konečně setkáš s tou

holkou...“ Ten hlas se pak zlověstně zasmál, a ztichl. Klesla jsme na kolena, opřela se rukama o hřbitovní zeď a zhluboka dýchala. Uvědomovala jsem si, že jsem právě unikla smrti, ale to vědomí brzy nahradil pocit nekonečné prázdnoty. Pochopila jsem, že má kamarádka je mrtvá. Po tvářích se mi začaly koulet slzy a já se rozplakala.

Nejspíš jsme usnula, protože mě ráno zmrzlou a vystrašenou u hřbitovní zdi objevil hrobník, který šel zrovna na svou ranní směnu. Okamžitě mě odvedl na policii, kde mě nejprve zahřáli hrnkem teplého čaje a dekou, a pak zavolali mým rodičům. Než přijeli, vylíčila jsem jim vše, co jsem na hřbitově zažila.

Nejdřív mi to asi moc nevěřili. Chvíli se mezi sebou o něčem dohadovali, patom zavolali rodičům Natálie. Od nich ovšem zjistili, že Natálie opravdu ještě nedorazila domů. Položili mi pak snad tisíc různých otázek, aby se zjistili, co by jim mohlo pomoci v pátrání po ní. Ale tomu, co jsem na hřbitově zažila, nikdo stejně neuvěřil. Když si mě konečně odvezli rodiče domů, znamenalo to vysvobození od těch hrůz a nekonečného vyptávání, ale také členení jejich starostlivým tvářím a otázkám typu, jestli nechci zajít za psychologkou.

Po měsíci byl případ náhlého mizení Natálie odložen do šuplíku s poznámkou: Nevyřešeno. Policisté nenašli nic, co by jim napovědělo, kam mohla zmizet a jediný svědek jsem byla já. A mě považovali za blázna.

Ze začátku mě všichni v mém okolí brali jakou křehkou dívku, která zažila něco strašného. Po čase vzrušení z Nataliina zmizení všechno vyšumělo, a až na její rodinu, všichni rychle na ní zapomínali. Jenom já, kdykoli procházím kolem hřbitova, mám pocit, že vidím její růžovou bundu u vchodu do zповědnice. Stejně jako oné osudové noci ta bílá látka, tak tato vidina se rychle rozplyne, jen to ve mně vyvolá připomínku všeho, co se stalo. A hlavně hrozivou postavu a její poslední slova: „Jednou se s tou holkou setkáš...“,

Eliška Janoušková

SMRT

V zemi pohřbené pod chladným deštěm,
Tam, kde slzy nekonečně rozmáčejí květy,
Stojí ďábel sám, celý nezbožtěn,
Srdce temné, v rukou dva štítiky.

V tichém hrobě spí duše ztracených snů,
Kde stíny utrpení ve tmě tančí,
A všude kolem se linou výkřiky větrů,
padlých andělů, jež neví, zda jsou a čí.

Stromy se sklání v děsu a zoufalství,
Jejich listy visí jako zástěny smutku a tíže,
A nebesa nad nimi jsou jako černé plátno,
Kde hvězdy zhasly a měsíc zbledl do nehybné tmy.
A kde padlí mučedníci sklánějí se níže.

V zahradě zášti, jež patří všem duším prokletejm,
Které má ve spárech ďábel sám,
A kde bolestivá smrt,
Je od bohů nejvyšší dar.

Tereza Šišková

Ohlédnutí za veselým Masopustním průvodem

